

Chuyện Sủ Nhi

Nguyễn ngọc Tư

Sủ Nhi đi làm ở Viện chữ Nhà nước chưa được nửa năm đã nhận 69 bằng khen, nghe nói còn sắp được cất nhắc lên làm viện phó trong vòng 3 tháng tới, nhằm vào kỷ lục viện phó trẻ tuổi nhất châu Á - Thái Bình Dương. Chuyện thăng tiến nhanh tuyệt đối chẳng phải vì Sủ Nhi là cháu ruột của viện trưởng, con trai của tỉnh trưởng, em vợ của phó bộ trưởng, mà hoàn toàn bởi tài năng xuất chúng của nó. Má nó, quá tự hào về thằng con đã phải đi thẩm mỹ viện nhiều lần, để thu gom cánh mũi lại, vì mũi phồng quá mức, bởi sự nở không ngừng.

Cả nhà Sủ Nhi hạnh phúc thì đương nhiên rồi, nhưng nhiều khi tự vả vô mặt mình, bởi tưởng đang mơ. Ai mà dè được thằng nhỏ đã từng nhấn nước chết mèo, vật trụ lông đuôi chó, cho gà nuốt dây thun, nhái tướng đi của bà Bốn Cụt bán vé số, chạy xe tạt nước cống vào người đi đường, cái thằng mà thiên hạ xúm nói "*Cái đồ vô cảm đó chừng lớn lên chỉ có nước đi phá làng phá xóm...*", giờ lên tivi nhận giải công chức ưu tú trong lãnh vực cứu thua.

Chính Sủ Nhi cũng không thể tin được, bởi lưu ban suốt hồi phổ thông, và mảnh bằng đại học cũng do mua chợ đen mà có. Ngay hồi đầu năm thôi, nó mần thử phó giám đốc một bệnh viện, đã bị người ta vây đánh khi ưu tiên xếp lịch mổ bướu thịt cho một yếu nhơn, trong khi chục ca bệnh nặng ngàn cân treo chỉ đang chờ, với lý do "làm đúng qui trình". Vụ đó báo chí làm rùm beng teng xeng lên, khai luôn chuyện có lần nó bút phê vô bệnh án "Chết vì tắt thở". May nhờ ba má nó dàn xếp kịp, nhưng nhờ vậy mà ông bác ở Viện chữ Nhà nước phát hiện ra nhân tài ngay trong nhà mình. Sủ Nhi chính thức bước vô tòa lầu bự chà bá lửa, gia nhập vào đội quân gần một trăm viện sĩ, những người gần như cả đời gom não để sáng tạo ra những cụm từ, những câu chữ mang tính Nhà nước cao. Thằng Sủ Nhi từng thắc mắc tính Nhà nước là tính gì, thì ông bác nói khó mà định nghĩa được. Sủ Nhi càng thấy khoái tỉ, bởi những thứ không có định nghĩa thì mông lung, nó làm sai bét cũng chẳng ai bắt bẻ. Nó linh cảm mình mà mần viện sĩ viện đó thì như xe cộ xoáy nòng, Ferrari đồ đầy xăng.

Vào buổi sáng đầu tiên nhận việc, Sủ Nhi nhận được đơn đặt hàng bên Sở Bảo Vệ, nhân viên của họ tung cước một tiếp viên trên máy bay, gái đó nằm vạ đòi xin lỗi. Và Sủ Nhi phán luôn khỏi cần nghĩ chi lâu:

- Cứ nói mình đuối căng cho máu chảy đều, là êm ru bà rù hết!

Nhưng Sủ Nhi khẳng định tên tuổi phải từ vụ gỡ bàn thua trông thấy cho Sở Cầu đường bởi cây cầu mới xây đã sập, nó phán:

- Do biến động bất ngờ của dòng chảy cùng với độ lún khó lường của lòng sông.

Không học một ngày nào, nhưng thằng nhỏ nắm bắt nghề rất nhanh, bí quyết ở chỗ chữ phải có độ mông lung cao, và phải vô cùng linh hoạt. Như khẩu quyết thần thánh của ông bác viện trưởng truyền lại, chữ của viện này phải như nước chảy không ai bẻ được, chữ phải như bóng không ai bắt được. Một viện sĩ giỏi thì biết thay chữ "tụ hậu" bằng "*phát triển chậm nhưng mà chắc*", cái đó Sủ Nhi phần năng khiếu từ trong máu, phần được ông bác viện trưởng truyền chiêu, nên nó cũng sáng tạo hơn người.

Sở Đi Lại để xảy ra bọn tai nạn xe cộ, Sủ Nhi cho mấy chữ:

- Số lượng tai nạn trong khuôn khổ cho phép.

Chỉ nhiều đó thôi mà phần thưởng của Sở không bị cắt xiu nào.

Cũng vậy, Sở Sức Khỏe tai qua nạn khỏi sau 1 năm bệnh dịch tràn lan, chỉ bởi một câu của Sủ Nhi tháo cũi sổ lồng:

- Tuy dịch bệnh xảy ra nhưng vẫn trong tầm kiểm soát.

Tiếng tăm Sủ Nhi lên cao, Viện chữ Nhà nước càng được trọng vọng. Hôm kỷ niệm 80 năm lập viện, người ta khẳng định lần nữa sự đóng góp vô cùng bự của từng viện sĩ, giúp cho thiên hạ tránh được đại loạn, bởi mỗi tế bào não ưu việt của họ đã sản sinh ra bao cụm chữ lay động lòng người, xoa dịu vết thương, hàn gắn nỗi đau, như:

"Lỗi do cơ chế", "Sai sót trong thiện chí", "Khuyết điểm mang tính khách quan cao".

Viện trưởng, người góp phần sáng tạo ra những cụm từ mang tính mỹ cảm ngút trời ấy, vốn đau đầu lo lóp hậu sinh chưa có ai xứng đáng để giao viện lại, may phát hiện ra thằng cháu mình, cảm thấy ưng bụng vô

cùng. Nhưng không phải là không chạnh lòng, khi mỗi lễ Tết về, khách nườm nượp đổ về phòng thằng cháu, nhằm bày tỏ lòng biết ơn, nhờ nó mà ghé ai cũng vững như bàn.

Ngoi lên cao, kẻ ghen ăn tức ở cũng nhiều. Có lần thằng Sủ Nhi bị họ bắt quả tang đang chơi xếp hình với chục ngoài mỹ nữ, ai cũng nghĩ phen này nó chết chắc, nhưng thế nào mà lỗi cuối cùng là do "*Chưa được chừng mực trong công tác gần gũi quần chúng*".

Cũng năm đó, Sủ Nhi say rượu lái xe vô đường ngược chiều bị chụp hình đăng báo, trong bản kiểm điểm đầy nước mắt, nó kêu mình "*Xác định phương hướng chưa được sâu sắc*".

Chỉ duy nhất một lần Sủ Nhi phải chịu thua, khi có một em ngăn ngùn tới nhà mang theo một que hai vạch bắt đền nó.

Dù chữ nó có ảo diệu cỡ nào, kiểu như "*Rút chậm một nhịp so với thời đại*", thì cuối cùng nó cũng bị em Ngẩn nhốt vô tờ hôn thú, chỉ bằng một câu trần trụi hơn:

- Tía tui là vụ trưởng, cứng tính sao thì tính!

Sủ Nhi còn biết tính gì, đầu hàng vô điều kiện.

Ông Trời như thấu hiểu nỗi đau của nó khi có cô vợ ngăn quá cỡ, nên đền bù xứng đáng. Năm sau, Sủ Nhi một bước lên viện trưởng, bởi ai cũng thấy không cất nhắc nó sớm là có tội với non sông!

Nguyễn Ngọc Tư